

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Česká pošta, s. p.**, IČO: 471 14 983
se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1
proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 3. 2016 č.j. ČTÚ-68 685/2015-603

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „orgán rozhodující o rozkladu“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015 č.j. ČTÚ-42 528/2015-633/
- IV. vyř. – KoM, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč za správní delikt dle § 37a odst. 2 písm. e) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“), jehož se měl dopustit tím, že v rozporu s § 7 odst. 1 téhož zákona zacházel s poštovními zásilkami takovým způsobem, který není

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

součástí poskytované poštovní služby, neboť dvě doporučené poštovní zásilky x a x, podané ve dnech 15. 4. 2015 a 21. 4. 2015 u pošty X, určené do vlastních rukou paní H. H. (dále jen „adresátka“) vydal poštovní doručovatel neoprávněným příjemcům.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že dne 15. 4. 2015 byla u výše uvedené pošty podána zásilka do vlastních rukou x, jejímž odesílatelem byl žalovaný, který v ní adresátce oznamoval zahájení správního řízení ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu elektronických komunikací. Žalovaný obdržel dne 17. 4. 2015 doručenku, z níž bylo patrné, že zásilku převzala matka adresátky, tedy neoprávněná osoba. Následně tedy opětovně zaslal adresátce „Vyrozměnění o zahájení správního řízení“ prostřednictvím poštovní zásilky do vlastních rukou x, přičemž z doručenky, kterou obdržel dne 23. 4. 2015, zjistil, že zásilku převzala příbuzná adresátky, tedy opět neoprávněná osoba. Dne 7. 5. 2015 podal žalovaný u žalobce reklamaci doručení předmětných zásilek. Žalovaný v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále konstatoval, že uskutečnil místní šetření, jehož předmětem bylo ověření způsobu doručení předmětných zásilek, přičemž bylo zjištěno, že zásilky skutečně převzaly neoprávněné osoby. Žalobce uvedené pochybení při doručování zásilek potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách a dle § 37a odst. 4 písm. c) téhož zákona formou příkazu uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč. Dne 24. 7. 2015 podal žalobce včasný odpor, na jehož základě byl příkaz zrušen a bylo pokračováno ve správním řízení. Žalobce následně v podání ze dne 29. 7. 2015 vyjádřil názor, že zákonodárce neměl v úmyslu sankcionovat jakékoliv vydání zásilky neoprávněnému příjemci. Skutečnost, že žalobce nesplnil svůj závazek z poštovní smlouvy, není důvodem zasahovat do soukromoprávního vztahu formou správněprávní represe. Žalovaný následně vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž žalobce shledal odpovědným ze spáchání výše uvedeného správního deliktu, za což mu uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že dle § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách se provozovatel poštovní smlouvou zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku z místa podání příjemci do místa určení a odesílatel se zavazuje zaplatit za to provozovateli dohodnutou cenu. Žalovaný jako odesílatel uzavřel s žalobcem poštovní smlouvu, na jejímž základě požadoval dodání doporučené zásilky do vlastních rukou, přičemž užil obálku se zeleným pruhem, jejíž součástí je dodejka. Poštovní podmínky v čl. 19 stanoví, že v případě služby „dodání do vlastních rukou výhradně jen adresáta“ dodá žalobce poštovní zásilku výhradně jen adresátovi. V daném případě byla uvedená služba doplňkem služby „doporučená zásilka“. Vydáním předmětných zásilek neoprávněným příjemcům umožnil žalobce, aby s nimi nakládala jiná osoba než odesílatel nebo provozovatel, aniž by došlo k dodání oprávněnému příjemci. Pokuta byla uložena výrazně při dolní hranici zákonem vymezeného rozpětí, což žalovaný považoval s přihlédnutím k faktu, že žalobce své pochybení uznal, za přiměřené. Jako přítěžující okolnost naopak hodnotil, že se jednalo o korespondenci, již správní úřad oznamoval účastníkovi správního řízení zahájení řízení. Nebylo tedy možné vyloučit, že nesprávné doručení mohlo adresátovi způsobit komplikace a škody, když se navíc se jednalo o opakované pochybení.
3. V rozkladu podaném proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že nutným předpokladem spáchání předmětného správního deliktu je příčinná souvislost mezi vydáním zásilky neoprávněnému příjemci a nakládáním s poštovní zásilkou způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby. Dle žalobce nebylo úmyslem

zákonodárce sankcionovat jakékoliv pochybení při dodání zásilky jako správní delikt. V daném případě se jednalo pouze o vadné plnění smlouvy, které není nutné sankcionovat veřejnoprávními sankcemi. Výklad žalovaného by vedl k bezdůvodným ingerencím do soukromoprávních vztahů a k sankcionování jednání s nulovou společenskou nebezpečností. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 764/2009.

4. Orgán rozhodující o rozkladu v rámci vypořádání námitek obsažených v rozkladu nejprve zrekapituloval skutkový stav věci, z něhož plyne, že předmětné zásilky byly prokazatelně vydány neoprávněným osobám. Žalobce tak porušil § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách tím, že zacházel s předmětnými zásilkami způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby, čímž naplnil znaky skutkové podstaty § 37a odst. 2 písm. e) téhož zákona. Jeho argumentaci, že k vydání zásilky neoprávněnému příjemci může dojít i při nakládání se zásilkou, které je součástí poštovní služby, orgán rozhodující o rozkladu označil za nesprávnou. Součástí poštovní služby bylo dodání zásilek adresátovi nebo jiné oprávněné osobě; jednání tomu odporující tedy nemohlo být součástí poštovní služby. Takové jednání tak odporuje § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách. Přijetí argumentace žalobce by vedlo ke zcela absurdnímu závěru, že vydávání zásilek neoprávněným osobám je součástí poštovní služby. Jednáním žalobce tedy byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 37 odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách.
5. K námitce, že zákonodárce neměl v úmyslu sankcionovat jakékoliv pochybení při dodávání zásilky, orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že účelem § 37 odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách je sankcionovat jen taková pochybení, jež představují porušení § 7 odst. 1 téhož zákona. Takového pochybení se žalobce výše popsáním jednáním dopustil. Orgán rozhodující o rozkladu se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že porušení závazkového vztahu lze vyřešit reklamací v mezích soukromého práva a že se jednalo o jednání s nulovou společenskou nebezpečností. K tomu uvedl, že jednání žalobce vykazuje značnou míru společenské nebezpečnosti, protože opakovaně vydal zásilky určené do vlastních rukou a obsahující úřední písemnost neoprávněným příjemcům, což mohlo mít závažné procesní i hmotněprávní důsledky. V této souvislosti poukázal na rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 9. 2011 č.j. 10 C 10/2011 – 30 a také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2012 sp. zn. 9 As 34/2012, z něž obsáhle citoval a uvedl, že samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu zakládá vyvratitelnou domněnku, že jednání, které tuto skutkovou podstatu naplňuje, vykazuje jistou míru společenské škodlivosti. K výši uložené pokuty pak orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že správní orgán I. stupně přihlédl ke všem zákonným hlediskům a hodnotil jak polehčující, tak přitěžující okolnosti, přičemž uložil pokutu při dolní hranici zákonem vymezeného rozpětí. Výši uložené pokuty považuje orgán rozhodující o rozkladu za přiměřenou závažnosti spáchaného správního deliktu.
6. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a poté namítl, že napadené rozhodnutí je podle něj nesprávné a nezákonné. Správního deliktu dle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách se provozovatel poštovních služeb může dopustit tehdy, pokud zachází se zásilkou způsobem, který překračuje nezbytnou míru, resp. který není součástí poštovní služby, což žalovaný spatřuje ve vydání předmětných zásilek neoprávněným příjemcům. K tomu však může dojít i při nakládání se zásilkou, které je součástí poštovní služby. Tak tomu bylo i v tomto případě, kdy poštovní doručovatel

pochybil při dodání zásilek, které součástí poštovní služby nepochybně je, a to bez ohledu na to, zda proběhlo vadně či bez vad. K porušení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách by došlo pouze v případě, že by byla zásilka vydána neoprávněné osobě při činnosti, která by nesměřovala k dodání (např. vydání náhodnému kolemjdoucímu). V posuzovaném případě doručovatel nezohlednil službu „dodání do vlastních rukou“, což byl postup nesprávný, avšak jednalo se o zacházení, které je součástí poštovní služby. Samotné vydání zásilky neoprávněnému příjemci k naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu nepostačuje. Nutným předpokladem je prokázání příčinné souvislosti mezi touto skutečností a nakládáním se zásilkou způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby. Ve správním řízení tedy nebylo prokázáno, že by k vydání neoprávněnému příjemci došlo v důsledku nakládání se zásilkami způsobem, který není součástí poštovní služby. Nedošlo tak k naplnění formálních znaků předmětného správního deliktu.

7. Žalobce nesouhlasil ani s provedeným hodnocením společenské škodlivosti, neboť mu s ohledem na listovní tajemství nemohla být známa skutečnost, že obsahem byla písemnost zasílaná v rámci sporného správního řízení. Při nakládání se zásilkou je povinen zohlednit, o jaký druh zásilky dle zvolené služby se jedná, a je pak povinen zacházet se všemi zásilkami stejného druhu stejně. Proto by měla být u zásilek téhož druhu stejná i míra společenské škodlivosti. Dle přesvědčení žalobce nelze říci, že porušení podmínek pro zacházení se zásilkou, jejímž odesílatelem je orgán veřejné moci, je společensky více škodlivé, než je tomu u zásilek jiných. Ze strany správního orgánu tak došlo k nesprávnému hodnocení přitěžující okolnosti.
8. Žalobce dále shodně jako v rozkladu namítl, že úmyslem zákonodárce nebylo sankcionovat jakékoliv pochybení při dodávání zásilky. Takový výklad by vedl k absurdní situaci, kdy by byla každá důvodná reklamace správním deliktem, což by vedlo k bezdůvodné ingerenci do soukromoprávních poměrů a k sankcionování jednání s nulovou společenskou škodlivostí. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu č.j. ČTÚ-60 334/2014-603, podle kterého by bylo v rozporu s účelem zákona, pokud by mělo být každé, i ojedinělé vadné plnění sankcionováno jako správní delikt, a dále na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.7.2009 sp. zn. 5 To 764/2009.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že dle žalobcem předkládané konstrukce by vydání poštovní zásilky určené do vlastních rukou neoprávněné osobě nebylo součástí poskytování poštovní služby pouze za předpokladu, že by mu zároveň předcházelo jiné jednání, které není součástí poskytování poštovní služby. To však ze zákona neplyne. Podstatné je, že v okamžiku, kdy doručovatel vydal zásilku neoprávněné osobě, si již nepočínal způsobem, který je součástí poštovní služby. Žalobce sám připustil, že doručovatel při dodání předmětných zásilek nezohlednil doplňkovou službu „dodání do vlastních rukou“, tedy neposkytl službu, jež byla předmětem uzavřených poštovních smluv a naopak si počínal způsobem sjednané službě odporujícím, tedy takovým, který nebyl součástí poskytování poštovní služby. Skutečnost, že poštovní služby jsou poskytovány za účelem dodání poštovní zásilky příjemci, nelze interpretovat tak, že součástí poskytování poštovní služby jsou pouze činnosti dodání zásilky předcházející. Dodání je nutnou součástí poštovní služby, což v žalobě připouští i sám žalobce. Je-li tedy dodání součástí poštovní služby, pak její součástí nemůže být jednání tomuto odporující. Není pak ani zapotřebí dovozovat příčinnou souvislost mezi vydáním zásilky neoprávněné osobě a zacházením s poštovní zásilkou způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby, neboť samotný akt vydání poštovní zásilky

neoprávněné osobě je zacházením s poštovní zásilkou způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby.

10. K námitce stran nesprávného hodnocení společenské škodlivosti posuzovaného jednání žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a konstatoval, že žalobci bylo známo, že odesílatelem předmětných zásilek byl žalovaný, a že tedy jejich vydáním neoprávněné osobě dochází k narušování činnosti žalovaného jakožto představitele veřejné moci.
11. Žalovaný dále podotkl, že § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách nesankcionuje všechna porušení poštovních podmínek, nýbrž jen taková, která odporují ustanovení § 7 odst. 1 téhož zákona. Takovým jednáním je i vydání zásilky určené do vlastních rukou osobě, která k tomu není oprávněna. Přijetí argumentace žalobce by znamenalo, že porušení Poštovních podmínek by nebylo možno považovat za správní delikt, čímž by se § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách stal mrtvou literou. Jednání, jehož se žalobce dopustil, je zákonem postihováno jako správní delikt, takže se nejedná o jednání s nulovou společenskou škodlivostí.
12. K žalobcem zmíněnému rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu č.j. ČTÚ-60 334/2014-603 žalovaný poznamenal, že pasáž citovaná žalobcem byla vytržena z kontextu, neboť v uvedeném rozhodnutí se žalovaný zabýval otázkou, zda je nedodržení deklarovaného termínu dodání zásilky správním deliktem dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a dospěl k závěru, že ke spáchání tohoto správního deliktu nedošlo. Závěry obsažené v uvedeném rozhodnutí lze shrnout tak, že nelze postihovat jednotlivé případy nedodržení termínu dodání poštovní zásilky jako správní delikt podle zákona o ochraně spotřebitele za situace, kdy speciální právní předpisy vztahující se k poskytování poštovních služeb určitou přiměřenou míru nedodržení termínu dodání připouštějí. V projednávaném případě se však jedná o situaci zcela odlišnou, kdy § 37 odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách postihuje i jednotlivá jednání spočívající v zacházení s poštovní zásilkou v rozporu s § 7 odst. 1 téhož zákona.
13. Co se týče námitky týkající se výše uložené pokuty a jejího odůvodnění, žalovaný zdůraznil, že za předmětný správní delikt lze udělit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Žalobci byla udělena pokuta ve výši 2 000 Kč, tedy výrazně při dolní hranici sazby, a to i přesto, že se jednalo o opakované porušení. Žalobci muselo být známo, že vydáním předmětných zásilek neoprávněné osobě dochází k narušování činnosti žalovaného jakožto představitele veřejné moci. S ohledem na to nelze sankci uloženou při dolní hranici zákonem vymezeného rozpětí považovat za nepřiměřenou.
14. V doplňujícím vyjádření ze dne 29.3.2017 žalovaný odkázal na § 2 písm. g) a § 2 písm. f) zákona o poštovních službách a uvedl, že žalobce byl povinen zajistit, aby zásilka byla doručena v souladu s Poštovními podmínkami příjemci. Poštovní doručovatel si musel být vědom toho, jakou poštovní službu poskytuje a kdo je příjemcem předmětných zásilek. Přesto byly předmětné zásilky vydány neoprávněné osobě. Nejednalo se tedy o dodání zásilky, nýbrž o její svévolné vydání osobě odlišné od oprávněného příjemce. Žalovaný odkázal na § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, podle kterého se dodáním rozumí vydání zásilky příjemci. A contrario vydání zásilky jiné osobě než příjemci není dodáním, a není tedy ani součástí poštovní služby. Argumentace žalobce proto není správná, neboť jeho postup se dodání zásilky sice formálně podobal, o dodání se však vůbec nejednalo.
15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních

bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

16. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.

Podle § 2 písm. f) zákona o poštovních službách pro účely tohoto zákona se rozumí příjemcem adresát, popřípadě jiná osoba, které podle poštovní smlouvy má nebo může být vydána poštovní zásilka nebo vyplacena poukázaná peněžní částka.

Podle § 2 písm. g) zákona o poštovních službách pro účely tohoto zákona se rozumí dodáním vydání poštovní zásilky nebo výplata poukázané peněžní částky provozovatelem příjemci.

Podle čl. 26 odst. 2 Poštovních podmínek poštovní zásilku, jejímž adresátem je fyzická osoba, podnik vydá v místě určeném v poštovní adrese fyzické osobě, která způsobem podle čl. 23 odst. 1 prokáže, že je adresátem, a která převzetí poštovní zásilky potvrdí svým podpisem.

Podle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou má až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.

Podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách provozovatel se dopustí správního deliktu tím, že zachází s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou v rozporu s § 7 odst. 1.

17. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

18. Soud neshledal opodstatněnou stěžejní námitku žalobce, že i vydání zásilky určené do vlastních rukou adresáta neoprávněné osobě je možné považovat za součást poštovní služby. Zákon o poštovních službách v § 1 odst. 2 jasně definuje účel poštovní služby, kterým je *dodání poštovní zásilky příjemci*. Je tedy zřejmé, že dodání poštovní zásilky je součástí poštovní služby, nejedná se však o jakékoliv dodání, jak se mylně domnívá žalobce, ale slovy zákona toliko o dodání zásilky *příjemci*. Příjemcem poštovní zásilky přitom není (vždy) kdokoli, kdo je „ochoten“ zásilku přijmout, ale ve smyslu § 2 písm. f) zákona o poštovních službách je takovou osobou, v závislosti na obsahu konkrétní poštovní smlouvy, *adresát, popřípadě jiná osoba, které podle poštovní smlouvy má nebo může být poštovní zásilka vydána*. V § 2 písm. g) zákona o poštovních službách je výslovně zakotveno, že *dodáním se rozumí vydání poštovní zásilky příjemci*. Z uvedeného vyplývá, že poštovní služba, má-li být naplněn její účel, zahrnuje nejen činnost spočívající v přepravě zásilky na odesílatelem určené místo, ale i vydání této zásilky příjemci. Příjemcem však v daném kontextu nemůže být nikdo jiný než adresát nebo (podle podmínek vymezených konkrétní poštovní smlouvou) jiná oprávněná osoba. Z toho, jak správně dovodil žalovaný, plyne, že součástí poštovní služby a contrario nemůže být vydání poštovní zásilky osobě odlišné od příjemce. Akceptování výkladu zastávaného žalobcem by vskutku vedlo k absurdnímu závěru, že vydávání poštovních zásilek neoprávněným osobám je součástí poštovní služby.

19. Vydání poštovní zásilky určené do vlastních rukou adresáta neoprávněné třetí osobě nepochybně nesleduje účel poštovní služby, jímž je dodání poštovní zásilky ve smyslu

jejího vydání příjemci, ba naopak je s tímto účelem v přímém rozporu a brání jeho naplnění, a proto se nemůže jednat o zacházení se zásilkou, které je součástí poskytování poštovní služby. Výklad ustanovení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, který žalobce předeštel a podle něhož součástí poskytování poštovní služby je i chybně provedené dodání zásilky, tj. vydání doručované zásilky určené do vlastních rukou adresáta osobě, která není oprávněna k jejímu převzetí, je proto *contra legem*.

20. Soud na tomto místě připomíná, že odpovědnost žalobce za správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách je odpovědností objektivní; jedná se o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Zkoumá se tedy naplnění obligatorních znaků objektivní stránky skutkové podstaty tohoto správního deliktu, tj. jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Tyto znaky byly v projednávané věci naplněny. Je tak nutno aprobovat závěr žalovaného, že jednáním žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách.
21. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že není zapotřebí dovozovat příčinnou souvislost mezi vydáním zásilky neoprávněné osobě a zacházením s poštovní zásilkou způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby, neboť samotný akt vydání poštovní zásilky neoprávněné osobě je zacházením s poštovní zásilkou způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby.
22. Žalobci lze obecně přisvědčit v tom, že zákonodárce neměl v úmyslu sankcionovat *jakékoliv* pochybení při dodávání zásilky jako správní delikt. Podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách může být sankcionováno pouze takové jednání provozovatele, které je v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, tj. které není součástí poskytování poštovní služby nebo které překračuje nezbytnou míru zacházení s poštovní zásilkou.
23. Žalobce ničím nezpochybnil konkrétní skutková zjištění týkající se zacházení s předmětnými poštovními zásilkami, z nichž žalovaný při rozhodování v dané věci vyšel. Svou obranu založil na výkladu dotčených ustanovení zákona o poštovních službách, který však soud neakceptoval. S poukazem na nesporný skutkový stav zjištěný žalovaným a správním orgánem I. stupně soud uzavírá, že žalobce naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách tím, že zásilky, jež byly určeny do vlastních rukou adresáta, vydal neoprávněné (třetí) osobě, tedy zacházel s nimi způsobem, který nebyl součástí poskytování poštovní služby ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách.
24. Soud neshledal opodstatněnou ani námitku, v níž se žalobce dovolává zásady subsidiarity správní represe s tím, že užití sankčních nástrojů veřejného práva k ingerencím do soukromoprávních poměrů považuje za bezdůvodné. V rámci vypořádání této námítky soud odkazuje na rozsudek ze dne 9.8.2012, č.j. 9 As 34/2012-28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou materiální stránky správních deliktů (resp. nyní přestupků právnických osob), přičemž dovodil, že „(v) zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30.3.2011, č.j. 1 AfS 14/2011 - 62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se

vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96). Lze tak shrnout, že v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku daného správního deliktu. Takové jednání poté nemůže být označeno za správní delikt a tudíž ani nemůže dojít k uložení sankce za jeho spáchání.“

25. Soud v projednávané věci neshledal existenci významných okolností, které by (ve smyslu právě citovaného závěru Nejvyššího správního soudu) vylučovaly, aby jednáním žalobce byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem. Ust. § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách chrání veřejný zájem na řádném poskytování poštovních služeb. Sankcionovaným jednáním žalobce nepochybně došlo k porušení tohoto zákonem chráněného zájmu. I v tomto případě je tak nutno v zásadě vycházet z premisy, „že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96)“ [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.8.2012, sp. zn. 9 As 34/2012].
26. Protiprávní jednání žalobce nelze kvalifikovat pouze jako porušení práv a povinností ze soukromoprávního vztahu založeného poštovní smlouvou, protože z jeho strany došlo k takovému zacházení s poštovní zásilkou, které zcela vybočilo z rámce sjednané poštovní služby, resp. které vůbec nebylo její součástí. Proto bylo namístě uplatnění odpovědnosti veřejnoprávní, neboť v daném případě byly naplněny znaky příslušné skutkové podstaty správního deliktu. K tomu je třeba doplnit, že míra společenské škodlivosti předmětného jednání rozhodně nebyla zanedbatelná. Není možné bagatelizovat jednání, které může mít poměrně rozsáhlé negativní důsledky v majetkové, osobní či jiné sféře dotčených osob, ať již se jedná o odesílatele či adresáta zásilky. Objektem skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách je veřejný zájem na řádném poskytování poštovních služeb. Ty musí být provozovatelem poskytovány mj. takovým způsobem, aby bylo chráněno základní právo na ochranu listovního tajemství garantované článkem 13 Listiny základních práv a svobod. Flagrantním zásahem do chráněného zájmu bude proto vždy vydání zásilky určené do vlastních rukou adresáta neoprávněné osobě, a to tím spíše, jedná-li se o písemnost úřední povahy.
27. Vzhledem k povaze zásilky, kterou vyjadřuje také typ užití obálky a zvolená služba doručení do vlastních rukou adresáta, a osobě odesílatele muselo být žalobci zřejmé, že se v daném případě s největší pravděpodobností jedná o doručování úřední písemnosti. Zlehčování nedostatků, k nimž dojde ze strany provozovatele při doručování těchto zásilek, naprosto není namístě, stejně jako srovnávání významu těchto zásilek s ostatními „běžnými“ zásilkami. Chybné doručení úředních listin totiž může mít pro účastníky správních (ale též soudních) řízení dalekosáhlé negativní důsledky, a to nejen ve sféře finanční, ale také osobní. Dodržení stanoveného postupu při doručování úředních listin má samozřejmě zásadní význam též pro odesílatele těchto zásilek. Při doručování těchto písemností proto musí být postupováno s maximální pečlivostí. Žalovaný s ohledem na výše uvedené nepochybil, jestliže jako přitěžující okolnost hodnotil skutečnost, že se v daném případě jednalo o pochybení při doručování úřední korespondence.
28. Výše uložené pokuty byla ze strany správních orgánů obou stupňů řádně odůvodněna a korespondovala se závažností spáchaného správního deliktu. Pokuta, která byla žalobci uložena, odpovídá toliko 0,2 % maximální možné výše sankce, a vzhledem k okolnostem

případu, zejména k faktu, že šlo o postih za opakované porušení zákonných povinností, je třeba pokutu v této výši považovat za zcela přiměřenou, ba dokonce mírnou.

29. K odkazu žalobce na rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 2. 3. 2015, č.j. ČTÚ-60 334/2014-603 soud uvádí, že toto rozhodnutí se týkalo protiprávního jednání podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, nikoli podle zákona o poštovních službách. Závěry v něm přijaté, které se vztahují k delikt ní odpovědnosti dle zcela jiné právní normy, nemohly žalobci založit legitimní očekávání, že obdobným způsobem bude žalovaný postupovat též při posouzení této věci.
30. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
32. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2018

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu